

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžf/11/2013
Identifikačné číslo spisu:	3012200331
Dátum vydania rozhodnutia:	29.01.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Poláčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:3012200331.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci žalobcu: Noveco Trade, s.r.o., Kamenná 2025/20, Nové Mesto nad Váhom, právne zastúpený JUDr. Zuzanou Ondrejovičovou, advokátkou, Advokátska kancelária so sídlom Vinohradnícka 35, Nové Mesto nad Váhom, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného č. 1040508/1/376925/2012/5199-r zo dňa 16. marca 2012, č. I/226/19245-132339/2011/994159-r zo dňa 5. decembra 2011 a č. I/226/19246-132340/2011/994159-r zo dňa 5. decembra 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/64/2012-50 zo 4. decembra 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/64/2012-50 zo 4. decembra 2012 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Trenčíne rozsudkom č. k. 13S/64/2012-50 zo 4. decembra 2012 podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žaloby, ktorými sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutí žalovaného č. 1040508/1/376925/2012/5199-r zo dňa 16. marca 2012, č. I/226/19245-132339/2011/994159-r zo dňa 5. decembra 2011 a č. I/226/19246-132340/2011/994159-r zo dňa 5. decembra 2011 z dôvodu nezákonnosti.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že žalovaný rozhodnutím č. 1040508/1/376925/2012/5199-r zo dňa 16. marca 2012 na odvolanie žalobcu potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „správca dane“) č. 643/230/49634/11/Slá zo dňa 23. novembra 2011, ktorým bol žalobcovi podľa § 44 ods. 6 písm. b/, bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe daní“) vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za zdaňovacie obdobie IV. štvrtrok 2010 v sume 31 190,48 Eur. Konanie o preskúmanie tohto rozhodnutia bolo vedené na krajskom súde pod sp. zn. 13S/64/2012.

Žalovaný rozhodnutím č. I/226/19245-132339/2011/994159-r zo dňa 5. decembra 2011 na odvolanie žalobcu potvrdil dodatočný platobný výmer správcu dane č. 643/230/38178/11/Slá zo dňa 16. augusta 2011, ktorým bol žalobcovi podľa § 44 ods. 6 písm. b/, bod 1 zákona o správe daní vyrubený rozdiel DPH za zdaňovacie obdobie II. štvrťrok 2010 v sume 9508,10 Eur. Žaloba o preskúmanie zákonnosti tohto rozhodnutia bola doručená Krajskému súdu v Banskej Bystrici, ktorý uznesením č. k. 24S/18/2012-24 zo dňa 30. marca 2012 postúpil vec Krajskému súdu v Trenčíne z dôvodu miestnej príslušnosti. Konanie o preskúmanie hore uvedeného rozhodnutia bolo vedené na krajskom súde pod sp. zn. 13S/73/2012.

Žalovaný rozhodnutím č. I/226/19246-132340/2011/994159-r zo dňa 5. decembra 2011 na odvolanie žalobcu potvrdil dodatočný platobný výmer správcu dane č. 643/230/38210/11/Slá zo dňa 16. augusta 2011, ktorým bol žalobcovi podľa § 44 ods. 6 písm. b/, bod 1 zákona o správe daní vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie III. štvrťrok 2010 v sume 27 341,10 Eur. Žaloba o preskúmanie zákonnosti tohto rozhodnutia bola tiež doručená Krajskému súdu v Banskej Bystrici, ktorý uznesením č. k. 24S/19/2012-25 zo dňa 30. marca 2012 postúpil vec Krajskému súdu v Trenčíne z dôvodu miestnej príslušnosti. Konanie o preskúmanie hore uvedeného rozhodnutia bolo vedené na krajskom súde pod sp. zn. 13S/74/2012.

Krajský súd na pojednávaní dňa 4. decembra 2012 uznesením spojil z dôvodu hospodárnosti veci vedené pod sp. zn. 13S/64/2012, 13S/73/2012, 13S/74/2012 na spoločné konanie a rozhodnutie podľa § 112 ods. 1 OSP, ktoré viedol pod sp. zn. 13S/64/2012.

Krajský súd z podkladov pripojených v jednotlivých administratívnych spisoch žalovaného zistil, že správca dane vykonal u žalobcu daňové kontroly za II., III. a IV. štvrťrok 2010 v zmysle zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len „zákon o DPH“), ktoré boli zamerané na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu DPH. Žalobca ako registrovaný platiteľ DPH v tuzemsku, ktorého predmetom činnosti je nákup a predaj motorových vozidiel, si uplatnil v kontrolovaných daňových obdobiach odpočítanie DPH z dodávok za ojazdené osobné motorové vozidlá od dodávateľa spol. STAVKOTECH s. r. o. na základe dodávateľských faktúr. C. T., konateľ spol. STAVKOTECH s. r. o. v období od 29. júla 2008 do 3. decembra 2010, pred správcou dane dňa 15. decembra 2010 potvrdil, že preverované dodávateľské faktúry osobne vystavil a uvedené vozidlá dodal žalobcovi. Súčasne uviedol, že on našiel prístup na stránku spoločnosti AUTOROLA s aukciami ojazdených osobných motorových vozidiel a navrhol p. G. (spoločník a konateľ žalobcu) spoluprácu pri nákupe vozidiel. Tvrdil, že spol. STAVKOTECH s. r. o. preverované faktúry zaevidovala v evidencii DPH, daň priznala a aj odviedla. S účtovníctvom a dokladmi (faktúry a bankové výpisy) spol. STAVKOTECH s. r. o. disponoval ďalší konateľ T. U., ktorý ich však správcovi dane nepredložil a na jeho výzvy zo dňa 22. decembra 2010 a 1. februára 2011 nereagoval. T. U. a C. T. predložili správcovi dane dňa 1. marca 2011 potvrdenie Obvodného oddelenia PZ v Novom Meste nad Váhom zo dňa 14. júna 2010 o odcudzení písomností a účtovných dokladov spol. STAVKOTECH s. r. o. a spol. SINATEX s. r. o. z osobného motorového vozidla R. F.. Správcovi dane boli dňa 15. marca 2011 doručené CMR v počte 18 kusov, výpisy z účtu spol. STAVKOTECH s. r. o. (č. účtu XXXXXXXXXXXX/XXXX), ďalej 28 ks prijatých zahraničných faktúr, 1 ks proforma faktúra od spoločnosti AUTOROLA zo dňa 17. júla 2010. Uvedené doklady doručila správcovi dane p. F., ktorá nepreukázala, že zastupuje žalobcu, alebo niektorú z dodávateľských spoločností. Správca dane uzavrel, že všetky predložené dokumenty sú bez interných evidenčných čísiel, neboli predložené tuzemské prijaté ani vydané faktúry, príjmové a výdavkové pokladničné doklady, evidencia DPH, hlavná kniha spol. STAVKOTECH s. r. o. za rok 2010 ani výpisy z jej bankového účtu. Predložené doklady nepreukázali, že spol. STAVKOTECH s. r. o. nadobudla ojazdené motorové vozidlá z iného členského štátu EÚ a následne uzavrela so žalobcom v II., III. a IV. štvrťroku 2010 zdaniteľné obchody. Správca dane na základe vyjadrenia Daňového úradu Bratislava III konštatoval, že spol. STAVKOTECH s. r. o., Sliačska 10, Bratislava, na adrese svojho sídla uvedeného vo výpise z obchodného registra skutočne neužíva prenajaté priestory, sídlo je len virtuálne, účtovníctvo spoločnosti sa v priestoroch sídla spoločnosti nenachádza a spoločnosť síce podáva daňové priznania na DPH, daň však dlhodobo neuhradila. Spol. STAVKOTECH s. r. o. za zdaňovacie obdobia roku 2010 nepriznala nadobudnutie tovaru z iného členského štátu EÚ, a preto výpoveď bývalého konateľa tejto spoločnosti C. T. o tom, že daň z týchto obchodov bola priznaná a aj odvedená, nezodpovedala skutočnosti. C. T. tvrdil, že účtovné doklady za obdobie od 14. júna do 31. decembra 2010, ktoré neboli odcudzené, odovzdal novému konateľovi T. U..

Označený konateľ na výzvu správcu dane nereagoval a nepredložil chýbajúce účtovníctvo spol. STAVKOTECH s. r. o. za obdobie od 14. júna 2010 do 31. decembra 2010. Pritom neznáme osoby (p. F. dňa 15. marca 2011 a p. U. dňa 16. júna 2011) doručili správcovi dane doklady, ktorými žalobca mal preukázať, že uzavrel zdaniteľné obchody so spol. STAVKOTECH s. r. o. Správca dane preveril aj žalobcove tvrdenie, že v IV. štvrťroku 2010 uzavrel zdaniteľné obchody s ojazdenými motorovými vozidlami s dodávateľom spol. SINATEX s. r. o., Sliačska 10, Bratislava (predtým do 3. decembra 2010 sídlo Odborárska 1375/11, Nové Mesto nad Váhom). V čase deklarovaných zdaniteľných obchodov s ojazdenými motorovými vozidlami pre žalobcu bol C. T. (bývalý konateľ STAVKOTECH s. r. o.) jediným konateľom spoločnosti SINATEX s.r.o. Od 11. mája do 26. augusta 2011 bola konateľkou spoločnosti SINATEX s.r.o., N. U., z T. a od 26. augusta 2011 bol konateľom R. Z. z Q. H., občan Českej republiky. C. T. správcovi dane dňa 7. októbra 2011 tvrdil, že z intrakomunitárnych dodávok ojazdených automobilov priznal DPH, účtovníctvo a doklady odovzdal pri predaji spoločnosti N. U.. Z daňového priznania k DPH spol. SINATEX s. r. o. za rok 2010 vyplýva, že táto spoločnosť nepriznala daň z intrakomunitárneho nadobudnutia vozidiel z iného členského štátu a teda daň ani neodviedla.

Krajský súd uviedol, že v prejednávanej veci bolo medzi účastníkmi konania sporné, či žalobca vierohodným spôsobom preukázal reálne uskutočnenie zdaniteľných obchodov za zdaňovacie obdobia II., III. a IV. štvrťrok 2010, v ktorých si uplatnil nárok na vrátenie nadmerného odpočtu DPH a či daňové orgány postupovali v súlade so zákonom pred vydaním napadnutých rozhodnutí. V súvislosti so žalobcom uplatneným nárokom na vrátenie nadmerného odpočtu dane za kontrolované zdaňovacie obdobia roku 2010 krajský súd taktiež skúmal, či daňové orgány dostatočne zistili skutkový stav, či je napadnuté rozhodnutie zákonné a riadne odôvodnené a či bolo vykonané daňové konanie.

Podľa názoru krajského súdu správca dane vykonal rozsiahle dokazovanie na zistenie, či spol. STAVKOTECH s. r. o. a spol. SINATEX s. r. o. (dodávatelia žalobcu) nadobudli ojazdené motorové vozidlá z iného členského štátu EÚ, t. j. či vlastnili, resp. disponovali s tovarom, ktorý bol predmetom fakturácie. Konatelia spol. STAVKOTECH s. r. o. a spol. SINATEX s. r. o. (C. T. a T. U.) ako aj iné osoby bez právneho vzťahu k dodávateľským spoločnostiam, predložili správcovi dane v priebehu daňovej kontroly doklady (18 ks CMR, výpisy o vkladoch na účet č. XXXXXXXXXXXX/XXXX spol. STAVKOTECH s. r. o. a príkazy na úhradu z účtu tejto spoločnosti, 28 ks prijatých zahraničných faktúr, 1 ks proforma faktúra od spoločnosti AUTOROLA zo dňa 17. júla 2010), avšak neboli predložené rozhodujúce dôkazy, t. j. účtovníctvo týchto spoločností za rok 2010. Označené dôkazy nepreukazujú intrakomunitárne nadobudnutie ojazdených motorových vozidiel dodávateľskými spoločnosťami, a preto nebolo preukázané ani uskutočnenie zdaniteľných obchodov medzi žalobcom a jeho dodávateľmi. Kópie daňových priznaní DPH spoločností STAVKOTECH s. r. o. a SINATEX s. r. o. potvrdzujú, že tieto daňové subjekty za zdaňovacie obdobie roku 2010 nepriznali nadobudnutie tovaru z iného členského štátu EÚ a teda nepriznali a ani neodviedli DPH z týchto obchodov. Kúpne zmluvy, ktoré žalobca predložil ako dôkaz, že predával ojazdené vozidlá tretím osobám, nemajú v rámci daňového konania charakter dôkazu a nepreukazujú, že ojazdené motorové vozidlá kúpil od dodávateľov spol. STAVKOTECH s. r. o., alebo spol. SINATEX s. r. o.

Krajský súd námietku žalobcu, že nemôže niesť zodpovednosť za podnikateľské aktivity tretích osôb a znášať dôkazné bremeno za tretie subjekty, považuje za nedôvodnú. Žalobcovi nebolo priznané právo na odpočítanie DPH z nákupu ojazdených vozidiel z dôvodu, že nepredložil vierohodné dôkazy o reálnom uskutočnení zdaniteľných obchodov. Uskutočnenie zdaniteľného obchodu v zmysle zákona o DPH neznamena podľa názoru krajského súdu formálne vykázaný stav, ale stav faktický. Žalobca v priebehu daňových kontrol síce predložil zaevidované dodávateľské faktúry od spol. STAVKOTECH s. r. o. a od spol. SINATEX s. r. o. a doklad o ich úhrade, ktorá však nie je dôkazom o uskutočnení plnenia, ktoré boli predmetom fakturácie. Žalobca nepreukázal, že dodávateľské spoločnosti vystavili faktúry na základe reálneho vecného plnenia. Daňové priznania dodávateľov nepreukazujú nadobudnutie ojazdených motorových vozidiel z iných členských štátov EÚ. Tento záver potvrdzuje aj vedenie účtovnej evidencie týmito dodávateľmi, ich evidencia DPH, daň z intrakomunitárnych obchodov nebola priznaná a teda ani odvedená. Dodávateľské faktúry od zahraničných dodávateľov, CMR a doklady o pohybe na účtoch predložené STAVKOTECH s. r. o. a SINATEX s. r. o. v priebehu daňovej kontroly nie sú účtovnými dokladmi v zmysle § 10 ods. 1 písm. f/ a g/ zákona č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve v znení neskorších predpisov.

Krajský súd nepovažoval za dôvodné námietky žalobcu, že napadnuté rozhodnutia sú nezákonné, pretože správca dane v rozpore so zákonom mu neumožnil vyjadriť sa k skutočnostiam zisteným daňovými kontrolami a nemohol sa zúčastniť výsluchu svedkov C. T. a T. U.. Správca dane s poukazom na ust. § 15 ods. 5 písm. e/ zákona o správe daní nemal povinnosť oboznámiť žalobcu o termíne výsluchu konateľov dodávateľských spoločností, pretože neboli vypočutí ako svedkovia, ale ako štatutárni zástupcovia. Vo veci je potrebné uviesť, že žalobca bol s obsahom ich výpovedí oboznámený pri prerokovaní protokolov z kontrol na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu dane. V protokoloch sú uvedené celé výpovede konateľov dodávateľských spoločností s otázkami, ktoré im boli kladené ako aj s ich odpoveďami. Žalobca k obsahu výpovedí konateľov spol. STAVKOTECH s. r. o., alebo spol. SINATEX s. r. o. nemal pripomienky a až v podanej žalobe namietal, že nebol upovedomený o ich vypočutí.

Krajský súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku žalobcu týkajúcu sa prvostupňového daňového konania. Vo vyrubovacom konaní nie je dôvod vykonávať dokazovanie, ktoré sa uskutočnilo v rámci daňovej kontroly, ktorou sa zisťuje, alebo preveruje základ dane, alebo iné skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane.

Vzhľadom na uvedené sa krajský súd jednoznačne stotožnil s názorom žalovaného, že žalobca v daných prípadoch nepreukázal splnenie podmienok nároku na odpočet DPH za zdaňovacie obdobia II., III. a IV. štvrtrok 2010 podľa § 49 ods. 1 a 2 písm. a/ zákona o DPH. V jednotlivých žalobách uviedol len všeobecné tvrdenia o dodaní tovaru a služieb označenými dodávateľmi, neuviedol však žiaden konkrétny dôkaz, ktorým by preukázal uskutočnenie dodávok tovaru tak, ako bolo uvedené na faktúrach.

Podľa názoru krajského súdu žalovaný ako aj správca dane dostatočne zistili skutkový stav za jednotlivé zdaňovacie obdobia, zabezpečili potrebné podklady, ktoré správne vyhodnotili a vyvodili správny právny záver.

Včas podaným odvolaním sa žalobca domáhal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vrátil mu vec na nové konanie a rozhodnutie z dôvodu, že zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci (§ 250j ods. 2 písm. c/ OSP) a rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov (§ 250j ods. 2 písm. d/ OSP).

Podľa názoru žalobcu, on predložil vierohodné dôkazy o reálnom uskutočnení zdaniteľných obchodov so spoločnosťou STAVKOTECH s. r. o. a SINATEX s. r. o. predložením dokladov o nákupe tovaru, t. j. zahraničných faktúr, CMR a výpisov z účtov preukazujúcich ich zaplatenie. I keď podľa zákona č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve v znení neskorších predpisov sa tieto nepovažujú za účtovné doklady, sú dôkazmi o uskutočnení plnenia, ktoré boli predmetom fakturácie v zmysle § 29 ods. 4 zákona o správe daní. Uvedené dôkazy podľa názoru žalobcu preukazujú, že jeho dodávatelia - spoločnosť STAVKOTECH s.r.o. a SINATEX s.r.o. reálne nakúpili uvedené motorové vozidlá, tieto doviezli na územie Slovenskej republiky a riadne za ne zaplatili. Skutočnosť, že si tieto dodávateľské spoločnosti nespĺnili svoje daňové povinnosti t.j. nepriznali nadobudnutie tovaru z iného členského štátu EÚ za zdaňovacie obdobie roku 2010, by nemalo zaťažovať žalobcu, ktorý uvedené motorové vozidlá nakúpil od dodávateľských spoločností a aj zaplatil vrátane príslušnej DPH.

K postupu správcu dane, ktorým správca dane žalobcovi neumožnil vyjadriť sa k skutočnostiam zistenými daňovými kontrolami a zúčastniť sa výsluchu svedkov C. T. a T. U. žalobca uviedol, že podľa jeho názoru správca dane mal upovedomiť žalobcu o termíne výsluchu. Zo zákona o správe daní a poplatkov vyplýva, že v priebehu daňovej kontroly, ktorou sa zisťuje alebo preveruje základ dane u kontrolovaného daňového subjektu, má ten, kto sa vyjadruje k dôležitým okolnostiam týkajúcim sa kontrolovaného daňového subjektu, postavenie svedka. Žalobca vidí nezrozumiteľnosť odôvodnenia rozsudku v tom, že nie je jasne odôvodnený záver súdu prvého stupňa, kedy správca dane vypočúva predvolané osoby v postavení svedka a kedy len v postavení „konateľov dodávateľských spoločností“. Podľa názoru žalobcu ide o zrejmu svojvôľu správcu dane, či osoby bude predvolávať ako svedkov alebo nie. Žalobca vo svojom vyjadrení k protokolom z uskutočnených daňových kontrol nenamietal obsah výpovede svedkov, keďže tí potvrdili uskutočnenie jednotlivých obchodných transakcií, ale namietal skutočnosť, že nebol upovedomený o ich výsluchu, v čom vidí pochybenie správcu dane, v dôsledku ktorého boli porušené jeho procesné práva. Poukázal pritom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. I ÚS 269/05 z ktorého citoval: „Pre daňovú oblasť je vo vzťahu k právu na spravodlivé súdne konanie najvýznamnejšia skutočnosť, že daňový subjekt nesmie byť v ktorejkoľvek

fáze správy daní a ani v nadväzujúcich konaniach zbavený, či obmedzený v uplatnení svojich procesných práv, ako je napr. podávanie návrhov dôkazných prostriedkov, podávanie námietok a sťažností na postup pracovníka správcu dane, podanie odvolaní proti rozhodnutiam správcu dane či prístup k nezávislému a nestrannému súdu v otázke zákonnosti rozhodnutí či dokonca správcu dane." Žalobca taktiež namietal, že súd prvého stupňa nedostatočne odôvodnil jeho námietku, že došlo pred správnym orgánom k takým vadám konania, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP), pričom na tieto vady konania je súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti. Takouto vadou konania je podľa názoru žalobcu skutočnosť, že v tejto veci neprebehlo prvostupňové daňové konanie, čím bolo žalobcovi znemožnené preukázať skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie a vyrubenie dane tak, ako to vyplýva z ust. § 2 ods. 1, 2 a 8 a § 29 ods. 8 zákona o správe daní, v ktorých je stanovená tzv. preukazná povinnosť daňových subjektov. Poukázal pritom na nálezy Ústavného súdu I. ÚS 238/06-39 a III. ÚS 153/07-35. Zároveň žiadal, aby mu odvolací súd priznal náhradu trov konania.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu zo 4. februára 2013 navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. K námietkam žalobcu v odvolaní uviedol, že podané odvolanie obsahuje skutočnosti, ku ktorým sa už žalovaný vyjadril a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť. Rozsudok bol verejne vyhlásený 29. januára 2014 podľa § 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH v znení účinnom do 31. decembra 2011 právo odpočítať daň z tovaru, alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare, alebo službe vznikla daňová povinnosť. Podľa ods. 2 písm. a/ platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na účely svojho podnikania ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa § 51 ods. 1 písm. a/ právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a/ má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

Podľa § 3 ods. 6 písm. g/ zákona č. 150/2001 Z. z. v platnom znení daňové riaditeľstvo priamo, alebo prostredníctvom pracovísk daňového riaditeľstva je oprávnené vykonať daňovú kontrolu, alebo opakovanú daňovú kontrolu, ktorá inak patrí do pôsobnosti daňových úradov.

Podľa § 4 ods. 3 písm. c/ daňový úrad rozhoduje v daňovom konaní podľa osobitného predpisu, a to aj v prípadoch, keď sa daň vyrubuje na základe kontroly vykonanej dožiadaným daňovým úradom, alebo daňovým riaditeľstvom, alebo vykonanej spoločne.

Podľa § 15 ods. 15 zákona o správe daní ustanovenia o výkone daňovej kontroly sa vzťahujú rovnako aj na orgány oprávnené vykonávať daňovú kontrolu podľa osobitných predpisov.

Podľa § 29 ods. 8 daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcou dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť, alebo úplnosť povinných evidencií, alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Predmetom súdneho preskúmavacieho konania je preskúmanie rozhodnutí žalovaného, ktorými bol

žalobcovi podľa § 44 ods. 6 písm. b/, bod 1 zákona o správe daní vyrubený rozdiel DPH za zdaňovacie obdobie II., III. a IV. štvrťrok 2010 v sume 9508,10 Eur, 27 341,10 Eur a 31 190,48 Eur.

Odvolací súd z obsahu súdneho spisu zistil, že krajský súd sa náležite a v súlade so zákonom vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu ako i s tvrdeniami žalovaného a dal odpoveď na výklad a aplikáciu použitých zákonných ustanovení v napádaných rozhodnutiach, a preto sa v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi rozhodnutia krajského súdu tak, ako ich uviedol aj v tomto svojom rozsudku a na potvrdenie jeho správnosti považuje za potrebné doplniť, že účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiskálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania, preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

V odvolaní žalobca predovšetkým namieta, že predložil vierohodné dôkazy o reálnom uskutočnení zdaniteľných obchodov so spoločnosťou STAVKOTECH s.r.o. a SINATEX s.r.o. Toto tvrdenie však nezodpovedá skutočnostiam vyplývajúcim z administratívneho spisu. Naopak, ani pri jednej daňovej kontrole, t. j. za obdobie II., III., ani IV. štvrťrok 2010 žalobca nepreukázal hodnoverným spôsobom, že predmetné motorové vozidlá mu v deklarovanom množstve skutočne dodala spoločnosť STAVKOTECH s. r. o., resp. spol. SINATEX s. r. o.

Pokiaľ ide o obdobie II. štvrťroku, na predložených CMR je síce uvedená adresa nadobúdateľa STAVKOTECH s. r. o. so sídlom v Považanoch, miesto vykládky je uvedené Nové Mesto nad Váhom bez bližšej adresy, avšak z predložených faktúr od zahraničných spoločností žalovaný zistil, že z týchto len tri sa vzťahujú k faktúram vystaveným spoločnosťou STAVKOTECH s. r. o. pre žalobcu a 2 CMR, pričom faktúra AAT009650 bola vyhotovená pred dátumom oznámenej krádeže dokladov (14. júna 2010). Keďže spoločnosť STAVKOTECH s. r. o. nepredložila žiadne účtovné doklady, evidenciu DPH, hlavnú knihu za rok 2010, peňažný denník ani iné doklady, takýto dôkaz sám osebe nemôže preukázať uskutočnenie plnenia v deklarovanom rozsahu. Navyše, ako vyplýva z administratívneho spisu, doklady nepredložili štatutárni zástupcovia dodávateľských spoločností, ale žalobca, respektíve úplne neznáme osoby. Preto aj odvolací súd sa stotožnil s názorom krajského súdu a žalovaného, že uvedené zistenie nasvedčuje tomu, že existuje personálne aj ekonomické prepojenie medzi žalobcom a konateľom dodávateľských spoločností a jediným cieľom uskutočnených transakcií, aj vzhľadom na podnikateľskú minulosť žalobcu, je zneužitie systému DPH.

Rovnako pokiaľ ide o obdobie III. štvrťroku 2010, z predložených 28 faktúr od zahraničných spoločností žalovaný zistil, že z týchto len 15 sa vzťahuje k faktúram vystaveným spoločnosťou STAVKOTECH s. r. o. pre žalobcu a 4 z 18 ks. CMR. Žalobca opätovne neuviedol, ku ktorému kontrolovanému obdobiu by sa predložené dokumenty mali vzťahovať, takže bez predloženia účtovných dokladov, evidencie DPH, hlavnej knihy za rok 2010, peňažného denníka a iných dokladov nebolo preukázané, že dodávateľ žalobcu o nich účtoval, viedol evidenciu DPH, resp. priznal daň z uskutočneného zdaniteľného obchodu.

Za obdobie IV. štvrťroku boli predložené kópie 24 faktúr vystavených na spoločnosť STAVKOTECH s. r. o. a výpisy z jej účtu v banke za obdobie od 1. januára 2010 do 31. decembra 2010. CMR neboli predložené žiadne. Opätovne bez toho, aby žalobca špecifikoval, ku ktorému kontrolovanému obdobiu u žalobu by sa tieto doklady mali vzťahovať a bez predloženia akejkoľvek účtovnej evidencie dodávateľa.

Na základe vyššie uvedeného dospel i odvolací súd k záveru, že žalobcovi sa nepodarilo preukázať hodnoverným spôsobom, že mu boli reálne dodané ojazdené osobné automobily od deklarovaných dodávateľov, a preto aj podľa názoru odvolacieho súdu mu nevznikol nárok na odpočet DPH v uplatnenom rozsahu.

Pokiaľ ide o namietané porušenie práva žalobcu vyjadriť sa k skutočnostiam zisteným daňovými kontrolami a zúčastniť sa výsluchu svedkov C. T. a T. U., k tomuto odvolací súd uvádza, že zákon o správe daní rozlišuje predvolanie a výsluch svedka (§ 7 ods. 1 zákona o správe daní; takto boli predvolané osoby, ktorým žalobca predával automobily, predvolanie obsahovalo poučenie, že ide o predvolanie svedka s poučením o všetkých právach a povinnostiach svedka) a predvolanie a vypočutie

inej osoby (§ 27 ods. 1 zákona o správe daní), pričom tak C. T. ako aj T. U. boli predvolaní v zmysle § 27 zákona o správe daní, a preto žalovaný nepochybil, keď neupovedomil žalobcu o termíne ich vypočutia. Navyše, žalobca bol podrobne oboznámený s obsahom ich výpovedí a mal možnosť sa k týmto vyjadriť, čo aj využil. Preto túto námietku posúdil odvolací súd ako neopodstatnenú.

Pokiaľ žaloba namietal, že v jeho veci neprebehlo prvostupňové daňové konanie, čím bolo žalobcovi znemožnené preukázať skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie a vyrubenie dane tak, ako to vyplýva z ust. § 2 ods. 1, 2 a 8 a § 29 ods. 8 zákona o správe daní, k tomuto odvolací súd uvádza, že správca dane postupoval plne v súlade s § 15 ods. 16 zákona o správe daní, neuprel žalobcovi žiadne procesné práva, umožnil mu vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ako aj predložiť akékoľvek dôkazy potvrdzujúce reálnosť uskutočnených, resp. deklarovaných obchodov. Preto v tejto časti považuje odvolací súd tvrdenie žalobcu za zavádzajúce.

Za týchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutkového stavu.

Z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého je i administratívny spis žalovaného, je nesporne zrejmé, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní náležite vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami uvedenými v žalobe. V súdnom konaní obsahom administratívneho spisu bolo preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov tak ako prvostupňový súd ani odvolací súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Preto ak krajský súd dospel k právnomu záveru totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny.

Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovел a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Trenčíne ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd vychádzal z ustanovení § 224 ods. 1 a § 250k OSP tak, že žalobcovi nepriznal ich náhradu, pretože nebol v odvolacom konaní úspešný a žalovanému právo na náhradu trov zo zákona neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.